2015. január 29. - **A Magyar Szekuláris Egyesület megfogalmazásában a szekularizmus is vallás.**

Mi történt január 8-án? Korszakindító cselekedet. Hasonlóan korszakindító, de méretében jóval kisebb, mint a toronyházak omlása volt New Yorkban 2001. szeptember 11-én reggel 8 óra 19 perckor, ami akkor megdöbbentette elsősorban az Egyesült Államok népét, de Európa és talán a világ népét is. Erre a döbbenethalmazra lehetett fölépíteni a terrorizmus elleni háborúk elfogadtatását az amerikai néppel. A párizsi vicclap szerkesztőségét legyilkoló terrortámadás hasonlóképpen alkalmas lehet ezúttal a rendkívüli mértékben megdöbbent Európát rávenni a rácsatlakozásra Amerika immár 15-ödik éve terrorista államok elleni küzdelem néven folytatott háborúihoz. A két eset egybetartozása szinte magától értetődő, de azért érdemes visszatekinteni egy pillantás erejéig a múltba.

Olvasóink bizonyára visszaemlékeznek a hetvenes évek terroristáira, akik selyemharisnyát húztak a fejükre, akkor még ilyen szégyenlősek voltak. Reagan elnök volt az, aki egyes országokat nevezett terroristának. Szerinte, akkor, 1985 nyarán a „confederatin of terrorist States": Irán, Líbia, Észak-Korea, Kuba, és Nicaragua voltak, mert amerikai polgárokat és intézményeket támadnak meg, tehát „these terrorist States are engaged in acts of war against the Government and people of the US. And under international law any State which is in the victim of acts of war has the right to defend itself." Ezeket a mondatokat akkor feljegyeztem, mint az önigazolás és önbíráskodás példáit. 30 év múltán további államok kerültek hasonló elbírálás alá, mint csatlakozók a terrorista szövetséghez.

Reagan elnök e kijelentését követően 16 évet kellett várni, mire végre történt egy olyan méretű terrortámadás, aminek indokolásával elfogadta Amerika népe azt az új fogalmat, hogy: Terror elleni háború. Ismét elhangzott egy tág értelmű elnöki kijelentés a 2001. szeptember 11-i toronydöntő terrortámadások után: – Bush called on other states to join in the fight against terrorism asserting that „either you are with us, or you are with the terrorists."

Azóta ismét eltelt 14 év valóságos háborúkkal a terror elleni háborúzás nevében, főleg a Közel-Keleten, amihez hadianyagot és katonát főleg Amerika adott, az európai országok vonakodtak a katonai részvételtől. Előre megjósolható, hogy a párizsi terrortámadás hangulatában hamarosan elhangzik az amerikai követelés Európa nagyobb részvétele érdekében.

Ami január 8-án, szerdán Párizsban megtörtént, arról nagy részletességgel beszámolt minden hírközlő médium, a magyarországi is. A Charlie Hebdo nevű szatírikus hetilap szerkesztői éppen megbeszélést tartottak, amikor lövöldözést hallottak, majd két álarcos személy berontott a terembe, és minden szó nélkül mindenkit lelőttek, egy kivételével, aki az asztal alá bukott, ott kivárta míg a merénylők eltávoztak. Rejtekhelyükre rátört a rendőrség, és lelőtte a két muzulmán merénylőt. Hírszolgálati jelentés szerint két túszejtés folyt párhuzamosan Párizsban és a környékén a gyilkoló testvérek védelmére. A másiknál pedig a csütörtökön megölt rendőrnő gyilkosa tartott fogva több embert egy kóserboltban a párizsi Porte de Vincennes-nél. A rendőrök mindhárom túszejtőt megölték. A nyomdában tizenkét személy, a kóserboltban négy túsz életét vesztette, a két helyszínen több kommandós megsérült. A francia államfő aznap este arról beszélt, hogy Franciaország még mindig célpont. Az al-Kaida péntek éjjel magára vállalta

a Charlie Hebdo elleni merényletet.

A merénylő testvérpár Franciaországban születetett, bevándorolt arab szülőktől. Meghalni kész fanatizmussal azonosultak a kötel-keleti arab–izraeli háborúk ügyével. Tettük oka, hogy a Charlie Hebdo nevű párizsi szatírikus lap karikaturistái gúnyolnak, kifiguráznak mindent ami szent a muzulmánoknak. De bőven kiosztják a kereszténységet is, külön gyalázkodva is a katolikus egyházat, a pápát, nem kímélve Jézust sem, Szűzmáriát sem. Ilyen lapból jól meg tudnak élni, a tartalma megfelel a többségében szekularista politikusi társadalomnak is.

Ne becsüljük le a szekularizmust, az nem egyféle vallásellenesség. A Magyar Szekuláris Egyesület megfogalmazásában a szekularizmus is vallás. „A vallásos embereknek joguk van a hiedelmeiket nyilvánosan kifejezni, azonban ez a jog azokat is megilleti, akik ezen hiteket elutasítják vagy kétségbe vonják. Vallásos hitek, eszmék és szervezetek nem élvezhetnek semmiféle kiváltságos védelmet a szólásszabadsággal szemben. Egy demokráciában muszáj, hogy minden eszmét és ideát meg tudjunk vitatni. Jogai az embereknek vannak, nem az eszméknek.”

A szekuláris fundamentalizmus egyik ismert tétele: a kereszténység szemben áll a felvilágosodás nyomán kibontakozó európai szellemtörténeti fejleményekkel. Következtetésképp, küzdeni kell a „keresztény-konzervatív” világképpel. Köntös László megfogalmazásában: „A szekuláris történelemszemlélet annyiban és úgy fundamentalista, hogy úgy tekint önmagára, mint az európai történelem értelmezésének egyetlen, abszolút és végérvényes nézőpontjára, amelyet társadalmi szinten érvényre kell juttatni. Aki tehát nem így gondolja, tévedésben van, s itt a küldetéses idő ennek a végső harcnak a lefolytatására.”

Vallási képlet ellen csak vallási (hitelvi, hiedelmi) képlettel lehet küzdeni. Ma ez történik a világpolitikában. Amerikában az ószövetségre visszafundamentált protestantizmus, Nyugat-Európában a szekularizmus a hivatalos és kötelező világnézet a teljes mezőnyben, emellett a politikai pártok vonzalma lehet akár bal- akár jobboldali. Ez uralkodik az Európai Unió vezetőségi testületeiben, és annak elfogadott gazdasági rendje a neoliberalizmus, amely erőteljes nyomulásban van Európa keleti részei ellen. Ennek az irányzatnak a legnagyobb akadálya a szovjet iga alól kiszabadult fél Európa társadalmának a kötődése a nemzethez és a kereszténységhez. Ezekkel szemben a szekularista (általában baloldali) pártok türelmetlenek.

A szekularizmus magyar hittérítőinek egyike Gyurcsány Ferenc. Róla írja a Mandiner.hu: „A Demokratikus Koalíció elnöke szerint ha valamikor meg kell vívni az eredeti értelemben vett kulturkampfot, akkor annak itt az ideje, mert az a gondolkodás, amelyet a keresztény-konzervatív világ közvetít, szemben áll mindazzal, amit a felvilágosodás óta a szabadelvűek és a baloldaliak közvetítenek.”

Jóságról és a szelídség jutalmáról álmodozó keresztények tudjátok, hogy itt háború van, mindenre kész, elszánt fundamentalistákkal. Hitetlennel előbb lehet szót érteni, mint fanatizált „felvilágosodott” aktivistával.

*

A francia elnök egyszerű magyarázatot adott: terroristák megtámadták a sajtószabadságot. Nem foglalkozott olyan gondolattal, hogy mi váltotta ki a gyilkosságot, ami valójában csak egyike volt a világszerte szinte naponta elkövetett terrorcselekményeknek. A francia elnök személyes levélben kérte az európai országok vezetőit, vegyenek részt a szabad sajtó érdekében tartandó felvonuláson.

Csapdahelyzet. Ha a meghívást Orbán Viktor nem fogadja el, rázúdulna a nyugati világ minden médiuma: lám igaz, hogy a magyar miniszterelnök a szabad sajtó ellen van, hiszen, mint köztudott, országában nincs sajtószabadság. De mert elfogadta és megjelent a felvonuláson,

akkor is szabadsajtóellenes. A Le Monde bírálta a francia elnököt, hogy a sajtószabadság ellenségeit is meghívta a Charlie Hebdo-megemlékezésre. Orbánt orosz és török kollégájával együtt emlegették. Erről szól az alábbi közlemény:

„Franciaországban annyira kényesek a sajtószabadságra, hogy egészen komoly morgás támadt, amiért olyan politikusok is ott demonstráltak tegnap Párizs utcáin, akiket a sajtószabadság ellenségeinek tekintenek. És hogy ez nem valami jelentéktelen hisztiklub problémája, az abból is kiderül, hogy az ügyben az elnöki palota is közleményt adott ki. A Le Monde szégyenlistáján – indoklással együtt – szerepel Ahmet Davutoglu török miniszterelnök, Szergej Lavrov orosz külügyminiszter, Ali Bongo gaboni elnök, II. Abdallah és Rania, a jordán királyi pár, Orbán Viktor magyar miniszterelnök, Sameh Chou-kryou egyiptomi külügyminiszter és Naftali Bennett izraeli gazdasági miniszter. Orbánt úgy mutatja be a Le Monde, mint akit Európa keményen kritizált a sajtó és annak függetlensége elleni támadásai, illetve a 2010-es médiatörvény miatt, amit ugyan módosítottak, de az Európa Tanács szerint nem eléggé. A közlemény azt írja, hogy: »Az elnök világosan fogalmazott. Tekintetbe véve, hogy a terrorizmus mekkora világprobléma, mindenkit örömmel fogadunk, mindazokat, akik készek segíteni nekünk, hogy megküzdjünk ezzel a csapással. Ezek a terroristák (...) megtámadták a sajtószabadságot, rendőrökre támadtak és antiszemita bűncselekményeket követtek el. Nem engedhetjük, hogy különbséget tegyünk az országok között és stigmatizáljunk egyeseket. Az összes érintett politikus világosan elítélte a Charlie Hebdo elleni támadást« – fogalmaz a francia elnöki hivatal közleménye."

Megszólalt a szekularista Fodor Gábor is, aki szerint „a szabad sajtó, a szólásszabadság azt jelenti, hogy lényegében bármit bármikor el lehet mondani, és a közönségnek kell eldöntenie, hogy mit gondol a közöltekről, helytelennek vagy helyesnek tartja őket. Ennek mindig nyílt vitában kell formálódnia – ez jelenti a közjót."

*

Most, a terrorizmus elleni háború második fejezetének hajnalán érdemes visszaemlékezni a drámaíró megállapítására, amit a színjáték nagy jelenetéhez fűzött.

„2001. szeptember 11-én pokoli, soha nem tapasztalt módon különös kegyetlenséggel végrehajtott cselekmény történt New York és Washington városában, az Amerikai Egyesült Államok két fővárosában, az államhatalmiban és a pénzügyiben – írta Csurka István napokkal az esemény után. – Nyomban a különös kegyetlenséggel végrahajtott légi cselekmény után elkezdődött – részben a világ népeinek megrendülését, részvétét és döbbenetét is kihasználva – a globalizmus korszakának új fejezete, az újfajta közvéleményalakítással és sorbaállítási módszerrel történő világvezénylés megszervezése. Szeptember 11-én átléptünk a terrorizmus elleni harc által történő világkézbentartás rendszerébe. Ennek az új rendszernek a bizonytalanság és az ostobaság a legjellemzőbb tulajdonsága.

Jelenleg nem egy háborúba készülő katonailag szükséges szövetség szervezése folyik, hanem a világközvélemény áthangolása. A globalista világközvélemény átszervezésének kezdetét egy minden képzeletet felülmúlóan kegyetlen, de elektronikai pontossággal kivitelezett terrorcselekmény jelenti, amelynek végső okát, kivitelezőit, céljaikat nem ismerjük, következményeit azonban igen. A következmény az, hogy az emberiséget felsorakoztatják egy úgynevezett antiterrorista program mögé, vagyis felsorakoztatják egy részben véresen valóságos, de a lényegét tekintve ismeretlen, rejtőzködő hatalom elleni általános küzdelem mögé. ... A terrorizmust üldöző hatalmak kérésére, majd parancsára, voltaképpen nyomására önmagától korlátoznia kell szabadságát, mozgásterét össze kell szűkítenie, határait le kell zárnia, és minden lehető eszközzel hozzá kell járulnia az új veszély elleni megfoghatatlan

harchoz. ... Az emberiségnek most el kell fogadnia egy örökös, állandóan lüktető hol kitörő, hol csak kitörni készülő háborút."

*

Az „egységmenet" kapcsán Jimmy Carter volt amerikai elnök kijelentette, hogy a párizsi merényletekhez vezető okok egyike Palesztina izraeli megszállása, amely izzó felháborodás tárgya az iszlám világban. Recep Tayyip Erdogan török elnök pedig azt kifogásolta, hogy Netanjahu izraeli miniszterelnök személyében egy olyan kormányfő „merészelt menetelni Párizsban a terrorizmus ellen és a szólásszabadság mellett, akinek inkább arról kellene végre beszámolnia, hogy miként mészároltak le Gázában a nyáron gyerekeket és asszonyokat". Az afganisztáni tálibok január 15-én ítélték el a Charlie Hebdo címlap gúnyrajzát, készítőit „az emberiség ellenségeinek" bélyegezve, és megígérve, hogy igazságot szolgáltatnak.

A Kaliforniában és Svédországban közel-keleti történelmet oktató Mark LeVine professzor az al-Dzsazíra televíziós állomásnak azt nyilatkozta, hogy a Charlie Hebdónál a gyilkosságokat elkövetők algériaiak voltak, és hogy Franciaország felelős „egymillió" algériai haláláért, az észak-afrikai ország gyarmati korából. Valamint, mondta LeVine, a francia és több nyugati kormány fegyverekkel támogatta azt az öldöklést, amelyet az algériai kormány rendelt el – százezer áldozatot követelve – a kilencvenes években, miután a választásokon az iszlamisták legyőzték. Demokratikusan. Kettős nyugati mérce, amely jövőbeni merényleteknek is lehet az egyik fő felbujtó ereje.

Így utalt Ferenc pápa a Charlie Hebdo szatirikus francia hetilap elleni merényletre a magazin által válaszul megjelentetett újabb Mohamed-karikatúrákra: „Nem szabad provokálni, megsérteni mások vallását, nem szabad gúnyt űzni belőle" – szögezte le a katolikus egyházfő, s hozzátette, hogy a sajtószabadsághoz való jogot mások megsértése nélkül kell alkalmazni. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy megengedhetetlen ölni a vallás nevében, amelyet soha nem lehet az erőszak igazolására használni.

A Vatikán és négy prominens francia imám a napokban közös nyilatkozatot adott ki, amelyben elítélték a támadásokat, arra szólították fel azonban a médiát, hogy tisztelettel bánjanak a vallásokkal. A franciaországi merényleteket követően a Vatikán igyekezett kisebbíteni azoknak a beszámolóknak a jelentőségét, amelyek a Szentszéket is a szélsőséges iszlamisták lehetséges célpontjaként jelölték meg.

A katolikus egyházfő azt mondta, ő elsősorban a hívek miatt aggódik, és a Vatikán biztonsági tisztségviselői megteszik a szükséges elővigyázatossági intézkedéseket.

*

Amerika és a Szovjetunió összehangoltan avatkoztak be Ázsiában és Afrikában a nyugat-európai országok gyarmatai életébe, különféle felszabadítási mozgalmak szervezésével és támogatásával a második világháború utáni évtizedekben. A gyarmattartó országok ezekkel a támadásokkal szemben védtelenek voltak. Kína is, India is csatlakozott afrikai országok gazdasági önállósága kivívásához, még Kubát is beugratták katonai akciókba. A jelszó volt: felszabadítás a gyarmati sorsból, ami haladó emberi program volt, ami talán szégyenérzetet keltett az angolokban, mert nem ellenkezték, a franciák már nehezebben viselték afrikai gyarmataik elvesztését, igyekeztek érdekeltségekkel ott maradni a mai napig is.

A volt gyarmati országok gazdasági kizsákmányolása nemes cselekedetét azután átvették az amerikai hitelintézetek és államilag támogatott vállalatok. A nyersanyagkincs most már Amerika felé áramlik. A felszabadult népesség pedig Európába áramlik, először csak a gyarmattartó országokba, később a többi iparosodott országba, főleg Németországba.

A világgazdaság mindinkább egyközpontúvá válik, földrajzilag London és New York jelölhető

meg központként. Minden vállalkozás, kisebbektől a legnagyobbig hitelezett tőkével dolgozik, a világ gazdasága hitelintézeti ellenőrzés alá kerül. A hitelező profitot akar, a termelés fokozása a mérték minden mást megelőzve. Amely ország lemarad a GDP termelésben, kedvezőtlen hitelosztályzatot kap, kénytelen hajszolni a termelést. Nyugat-Európa termelési versenyéhez egyre több bevándorlóra volt szüksége, özönlött az egykori gyarmatok népe.

A globális gazdálkodás tervezői a termelési hajszán felül egyéb szempontból is fokozták a bevándorlást. A neoliberális gazdaságelmélet fontos eleme a zárt kötődések szétszedése. Nemzeti és vallási alapokon álló országok önérdekű gazdaság egységet képeznek. Ezt a globális nyomulás nem tűri. A baloldal régi politikája a fajkeveredés előidézése olyan társadalom létrehozása érdekében, amely irányítható, ellenállásra képtelensége miatt.

„Ma már egyre több országban merül fel, hogy a multikulturális társadalom mítosza megdőlt, gyakorlatilag párhuzamos társadalmak jöttek létre, amelyek kultúrája szögesen szemben áll egymással. A befogadó ország az integrációt szorgalmazza, azonban paradox módon a másod- és harmadgenerációs bevándorlók saját hagyományaik felé fordulnak vissza, nem sokat törődve a hagyományos európai értékekkel. Ezek fényében komoly alapja van azoknak az aggodalmaknak, amelyek Európa kulturális átalakulásától tartanak” – írja Wetzel Tamás, a Magyar Közigazgatási és Igazságügyi szaktárca miniszteri biztosa nemrégiben megjelent disszertációjában.

Orbán Viktor szerint a gazdasági bevándorlás rossz, ezért a hazájukat gazdasági okokból otthagyóknak Magyarország nem tud menedéket nyújtani. A miniszterelnök erről az M1 Híradó tudósítójának beszélt Párizsban – közölte az MTI.

A kormányfő úgy fogalmazott: a bevándorlásról és az azzal összefüggő kulturális kérdésekről az eddigieknél sokkal nyíltabban, őszintébben, teljes egyenességgel kell beszélni. Azt is kijelentette, hogy abban reménykedik, a mostani események higgadt, nyugodt elemzése abba az irányba viszi majd el az európai vezetőket és Brüsszelt is, hogy egy szigorú, a bevándorlást korlátozni akaró politika nyerjen polgárjogot Európában.

„A gazdasági bevándorlás rossz dolog Európában, nem szabad úgy tekinteni rá, mintha annak bármi haszna is lenne, mert csak bajt és veszedelmet hoz az európai emberre, ezért a bevándorlást meg kell állítani, ez a magyar álláspont” – szögezte le.

Rég látott tömegben kérnek migránsok Magyarországon menedékjogot, de messze vagyunk a nyugat-európai számoktól.

A miniszterelnök azt mondta, nyilvánvaló, hogy vannak országok és Magyarország is ezek közé tartozik, amik eddig is azt gondolták a bevándorlásról, hogy az rossz dolog. Hangsúlyozta, hogy a valóban politikai okokból, életüket mentve elmenekülőknek „meg kell adni, ami jár, mármint menedéket”, de a gazdasági okból hazájukat otthagyók számára nem tudunk ilyen menedéket nyújtani. Arról is beszélt, hogy Magyarországon az európai állapotokhoz képest csekély számban élnek „tőlünk különböző kulturális hátterű emberek”, de ők megtalálták a számításukat és általában beilleszkedtek. Szavai szerint eddig azok érkeztek hozzánk, akik képesek önálló egzisztenciát fenntartani, dolgozni akarnak, képzettségük is van, és valóban keresik a helyüket a magyar társadalomban, munkás emberként, dolgozó vállalkozóként. „Ugyanakkor nagyon határozottan világossá kell tenni, hogy mi nem fogjuk megengedni, legalábbis amíg én vagyok a miniszterelnök addig biztosan nem, és amíg ez a kormány van, addig biztosan nem fog megtörténni, hogy a bevándorlók célpontjává váljon Magyarország. Nem akarunk tőlünk különböző, kulturális tulajdonságú és hátterű, jelentős számú kisebbséget látni magunk között. Magyarországot szeretnénk Magyarországként megtartani!” – mondta a magyar miniszterelnök.

*

A párizsi terrortámadás méretét tekintve csak egy volt a sok közül, jelentőségében azonban egyedülálló, mert politikai felkarolásával alkalmas továbblendíteni a globális átrendezés céljait szolgáló War against Terror nevű háborúskodást. Félő, hogy az eddigi lanyha európai részvétel megerősítését jelzi az európai országok vezetőinek felsorakoztatása Párizs utcáján. Ha a párizsi merénylet ilyen magas politikai figyelmet és jelentőséget kapott, akkor alkalmas eszköz lesz új politikai fejlemény kiinduló pontjaként – Európában, Európát érintően.

Lehet, hogy a folytatás állomása lesz a február 18-ára összehívott Biztonsági Csúcsértekezlet, amit európai alkalmazású biztonsági intézkedések létrehozása érdekében hívott egybe az Egyesült Államok elnöke. A Reuters tudósításából tudjuk, hogy Obama „will invite allies to a Feb. 18 security summit in Washington to discuss ways in which we can counteract this violent extremism that exists around the world."

Lehet, hogy valahol valakik megmondják, hogy mi és ki a szélsőséges mármint úgy világszerte. Aztán jön a counteract – világszerte?

Ebben a tárgyban már volt tanácskozás Párizsban miniszteri szinten, ahol a francia belügyminiszter a légiforgalmi utasok személyi nyilvántartása és az internetellenőrzés megerősítését szorgalmazta.

Az Európára kiterjedő terrorizmus elhárításban és az amerikai Ukrajna-kalandban és szélsőségüldözésben lassan elsorvad az európai polgári, politikai és egyéni szabadság egy szélsőséges globális elhárítás következtében.

„Pirosló arccal és piros zászlókkal. És a zászlókon eme szent jelszóval: „Világszabadság!" ***Csapó Endre***